

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. София, 20.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8743** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по жалба на Л. Н. С. срещу заповед № ЗЦУ-885/07.06.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, с която на жалбоподателя е наложено, на осн. чл.97, ал. 1, чл. 92, чл. 90, ал. 1 т. 5, във връзка с чл. 89, ал. 2 т. 1 и т. 5 З.Д.Сл. дисциплинарно наказание „уволнение“.

В жалбата се излагат подробни доводи за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и целта на закона. Твърди, че не е извършил вменените му нарушения, описанието на същите било неясно, при определяне на наказанието не било взето предвид цялостното служебно поведение сочещо, че във всеки един от периодите за оценяване е получавал най-висока оценка. Моли да се отменят оспорените заповеди.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП се представлява от юриск. К., която счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на търсените по делото разноски.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е заемал длъжността главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., дирекция „Контрол“, отдел „ревизии“, сектор „Ревизии“, с ранг V старши.

Дисциплинарното производство е започнало, във връзка с доклад, подаден от ръководителя на Инспектората на НАП изх. № 24-28-2171/8 от 8.04.2019 г., съдържащ данни за извършени дисциплинарни нарушения на жалбоподателя във връзка с възложена ревизия с ЗВР № Р-22220618003833-020-001/04.07.2018 г. Проверката е инициирана по повод докладна записка от 12.12.2018 г. от ръководителя на Инспектората в резултат получено в ЦУ на НАП писмо от 29.11.2018 г. от директора на ТД на НАП С. с информация за образувано досъдебно производство срещу служители на ТД на НАП, като е посочено, че на 28.11.2018 г. служители на ГДБОП са отвели за разпит жалбоподателя и още двама служители.

Със заповед № ЗЦУ-587/18.04.2019 г., изменена със заповед № ЗЦУ – 651/08.05.2019 г. на ИД на НАП е възложено на дисциплинарния съвет на НАП да образува дисциплинарно дело. В изпълнение на същата заповед дисциплинарния съвет е разгледал дисциплинарното дело срещу Л. С. и е представил решение № РЦУ-66/15.05.2019 г. с което е предложил налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на осн. чл. 90, ал. 1 т. 5 от ЗДСл.

С писмо изх. № 24-28-2171/25 от 16.05.2019 г. /връчено на 21.05.2019 г. на С./ ИД на НАП е уведолил жалбоподателя за откритата процедура за ангажиране на дисциплинарна отговорност, като на осн. чл. 93, ал. 1 е поканен да се запознае с материалите по решението на дисциплинарния съвет и да се яви на 30.05.2019 г. в 10 ч. в сградата на ЗУ на НАП за изслушване от ИД на НАП. На 30.05.2019 г. жалбоподателят е изслушан, видно от протокол от същата дата на л. 89 от делото. С покана, получена на 30.05.2019 г. от С. са изискани обяснения. Такива са депозираны по електронна поща с вх. № 24-28-2171/29 от 04.09.2019 г. (л. 92-93).

На 07.06.2019 г. ИД на НАП издава оспорената в настоящото производство заповед № ЗЦУ-885, с която налага на Л. С., на осн. чл. 97, ал. 1, чл. 92, чл. 90, ал. 1 т. 5, във връзка с чл. 89, ал. 2 т. 1 и т. 5 от З.Д.Сл. дисциплинарно наказание „уволнение“ за следните извършени нарушения:

В качеството му на член на ревизиращия екип по ревизия, възложена с ЗВР № Р-22220618003833-020-001/04.07.2018 г., е нарушил т. 4.4 „Планиране на действията в хода на производството“ от Процедура К11 „Предварителна подготовка и планиране на ревизията“, като е при съставянето на плана на ревизията не е включил действия по наблюдение на обектите на ревизираното дружество, с каквато цел е възложено производството в изпълнение на насока по РК № С-22220618027833/03.07.2018 г. до 27.11.2018 г., вкл. не е иницирал действия за извършване на такова наблюдение.

Изготвил е ревизионен доклад, който е представил към дата 26.11.2018 г. по ел. път на ръководителя на ревизията. С РД е предложил определянето на данъчните задължения в размер на 13918,24 лева. Констатациите в РД били изградени при неизяснена фактическа обстановка, тъй като С. не е извършил фактически преглед и анализ за издетите при предходна ревизия на дружеството 2 915 листа първични счетоводни документи, въпреки, че последните били предоставени от архив с писмо от 14.08.2018 г., т.с. преди момента на изготвяне на проекта РД.

С поведението си служителят е нарушил раздел 9, т. 1 от Етичните норми за поведение на служителите на НАП, чл. 8, ал. 1, вр. с чл. 17, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, като е взел участие в среща с представляващия ревизираното дружество на нерегламентирано за целта място,

съгласно чл. 115 от ДОПК, без това да е обективирано в протокол по чл. 50 от ДОПК. Неговите действия са провокирали извършването на акция на ГДБОП на 28.11.2018 г., при която е задържан за разпит. В резултат на това, срещу С. е образувано досъдебно производство № 278/2018 г. по пр.пр. № 21246/2018 г. по описа на СГП. Като с постановление на прокуратурата от 29.11.2018 г. служителят е привлечен за обвиняем за престъпление от общ характер по см. на чл. 302, т. 4, във вр. с чл. 301, ал. 2, вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2, във вр. с чл. 26 от НК.

Въз основа на горното, ИД на НАП е заключил, че нарушавайки посочените нормативни и вътрешно-служебни правила, жалбоподателя е извършил дисциплинарни нарушения по чл.89 ал.2 т.1 и т.5 от З.Д.Сл.

По делото е представена дисциплинарната преписка, РД по ЗВР № Р-22220618003833-020-001/04.07.2018 г., длъжностна характеристика на заеманата от жалбоподателя длъжност, процедурни правила К 11, вкл. постановление на СГП от 29.11.2018 г. по пр.пр. № 21246/2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права и в законоустановения в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав намира жалбата за основателна.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като съгласно ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Обжалваните заповеди за налагане на дисциплинарно наказание е издадени от компетентен административен орган –ИД на НАП. Според чл. 97, ал. 1 от З.Д.Сл. дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган, а такъв според разпоредбата на чл. 92, ал. 1 ЗДСл е органът по назначаването. Съответно разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл предвижда, че органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен. В конкретният случай оспорената заповед за налагане дисциплинарно наказание е издадена от изпълнителния директор на НАП, на когото изрично нормата на чл. 13 ЗНАП е предоставила правото да бъде орган по назначаване на държавните служители в агенцията и работодател на служителите по трудово правоотношение в централното управление, съответно от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването, а съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, длъжимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена

формата по чл. 59 от АПК и чл. 97 от ЗДСл. Обратно на твърденията на жалбоподателя, при издаване на оспорените заповеди са спазени изискванията на чл. 59 АПК - заповедите са в изискуемата писмена форма и съдържат реквизитите по, ал. 2 на с.р. В заповедта за налагане на дисциплинарното наказание са изложени фактическите установявания на органа, както и направените изводи по приложението на материалния закон във връзка с тях, съответно налице са предвидените в чл. 97, ал. 1 ЗДСл, задължителни реквизити - трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; дата на издаването; трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; служебните задължения, които са били виновно нарушени; видът и размерът на наказанието; правното основание за налагането му. Изложени са всички фактически основания като подробно са мотивирани изводите на ДНО относно извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, вредните последици от него. В този смисъл възражението на жалбоподателя за неспазване на изискването на форма, изразяващо в непосочване на фактическите основания /неизлагане на мотиви/ е неоснователно.

Спазена е и процедурата пред дисциплинарния съвет, предвидена в нормата на чл. 96 от ЗДСл. От ИД на НАП е наредено на дисциплинарния съвет, назначен със заповед № ЗЦУ-1045/06.08.2018г. (л. 85), образуване на дисциплинарно дело, като преди да наложи дисциплинарното наказание е съобразил становището на съвета по аргумент от чл. 96, ал. 1 от ЗДСл. Съветът е взел своето решение с единодушие и го е представил на дисциплинарно-наказващия орган заедно с преписката по делото - чл. 96, ал. 3 и 4 от ЗДСл.

Спазено е императивното изискване на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения, което се установява от протокола за изслушване и от дадените писмени обяснения. Спазени са и сроковете за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 13а ал. 2 от Закона за НАП /като специален спрямо общия ЗДСл/, в който е предвидено, че дисциплинарните наказания се налагат от дисциплинарно наказващия орган не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му.

Относно направеното възражение за неспазването на преклузивния срок по чл. 94 от З.Д.Сл. съгласно която разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Следва да се отбележи, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена на 07.06.2019 г., а нарушенията може да се считат открити на 09.04.2019 г. от наказващия орган, с изпращането /достигане до знанието му/ на доклада на ръководителя на Инспектората на ИД на НАП.

Съдът обаче намира, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон по следните съображения:

Безспорно, от доказателствата по делото се установяват извършените действия от жалбоподателя, квалифицирани от ДНО като неизпълнение на служебните му задължения /първите две нарушения/, с което е осъществил дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /третото нарушение/. Видно от представената по делото на л. 330 работна карта от 03.07.2018 г. - насоките за

извършване на контролна дейност са „да се извърши пълно наблюдение над търговските обекти в новото производство“. Ръководителят на проверяващия екип обаче е одобрил съставения план на ревизията без той да включва действия по наблюдение на обектите на ревизираното дружество. Вменено като нарушение на С. е, че не е иницирал действия за извършване на такова наблюдение. Видно от представената по делото длъжностна характеристика за длъжността, заемана от С. (л. 105-107), същият няма правомощия да иницира такива действия. В т. V от дл. характеристика е казано, че следва да изпълнява насоките и указанията, дадени от ръководителя на екипа, възложител на задачи „също е директор на Дирекция „Данъчно – осигурителен контрол“, началник - сектор „Ревизии“ и ръководител на екип (т. VI), като работата в екип се съгласува с останалите членове. Според т. II, на тази длъжност няма подчинени служители. Т.е. С. няма възможност да иницира твърдяното наблюдение, предвид, че длъжността му е изпълнителска, а не ръководна.

Твърдението, че С. не е изпълнил задължението си по длъжностна характеристика „да извършва преценка и анализ на наличната информация за ревизираното лице“, като не е извършил фактически преглед и анализ за иззетите при предходна ревизия на дружеството 2 915 листа първични счетоводни документи, въпреки, че последните били предоставени от архив с писмо от 14.08.2018 г., т.е. преди момента на изготвяне на проекта РД, не обосновават на този етап търсенето на дисциплинарна отговорност. ДНО приема, че е следствие на това нарушение, С. е предложил определяне на данъчни задължения в размер на 13 918.24 лева, което коренно различно в сравнение с РД № Р-22220618003833-092-001/30.01.2019 г., базиран на прегледа на всички доказателства. Тук е мястото, където следва да се посочи, че по РД № Р-22220618003833-092-001/30.01.2019 г. е издаден ревизионен акт № Р-22220618003833-091-001/28.03.2019 г., който обаче е отменен с решение № 1070/21.06.2019 г. на директора на ОДОП (л. 2005-231). Следователно, не се обосновава извършено нарушение, от което да са произтекли вреди, още повече, че С. е изготвил само проект за ревизионен доклад, което е различно от основен инициращ данъчното производство документ.

На следващо място, дисциплинарното нарушение, за което е ангажирана дисциплинарната отговорност на държавния служител и съответно е наложено най-тежкото наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от З.Д.Сл. се основава на обстоятелството, че е взел участие в среща с представляващия ревизираното дружество на нерегламентирано за целта място, съгласно чл. 115 от ДОПК, без това да е обективизирано в протокол по чл. 50 от ДОПК, което е провокирало и извършването на акция на ГДБОП на 28.11.2018 г. при която е задържан за разпит, а впоследствие и на 29.11.2019 г. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по см. на чл. 302, т. 4, вр. с чл. 301, ал. 2, вр. с ал. 1, предл. 1 и 2, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК по пр. пр. № 21246/18 г. на СГП. С това поведение С. нарушил Раздел 9, т. 1 от Етичните норми за поведение на служителите на НАП, чл. 8, ал. 1, във вр. с чл. 17, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Извода на ДНО за нарушение на посочените норми се основава, на тезата, че служител не следва да се замесва в престъпни деяния и следва да се стреми да избягва скандални ситуации, намерили широк обществен и медиен отзвук. При това положение дисциплинарна наказващият орган е приел съпричастност на служителя в извършване на престъпление без наказателното производство, което е образувано срещу него, да е приключило с влязла в сила присъда. Изрично в заповедта за

налагане на дисциплинарно наказание е акцентирано на факта за проведената акция на ГДБОП и постановление от 17.12.2018 г. от СГП, с което се уведомява НАП, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 301 от НК. Тоест, ответникът е приел укоримо поведение на служителя, вследствие проведената акция на ГДБОП, при която е задържан и привлечането му като обвиняем, в резултат проведената на нерегламентирано място среща с представител на ревизираното дружество. Според наказващия орган това е компрометирало действията на С. във връзка с извършваната ревизия и е уронило престижа на НАП. Тези изводи на ДНО обаче, са нарушение на презумпцията за невинност, прогласена в чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България и в чл. 16 от Наказателно-процесуалния кодекс. До приключване на наказателното производство с влязла в сила присъда визираните по-горе обстоятелства, както и широкият обществен отзвук вследствие на медийното им отразяване, не съставляват нарушение на правилата на Етичния кодекс и не могат да бъдат квалифицирани като нарушение на служебните задължения.

Безспорно повдигането на обвинение на държавен служител, би могло да е свързано с негово действие или бездействие по служба, предопределящи ангажирането на наказателната му отговорност. Дисциплинарната отговорност обаче, се носи отделно от наказателната чл. 89, ал. 4 от ЗДСл. Действително в заповедта са посочени конкретните фактически действия „среща на нерегламентирано за целта място“, с които според дисциплинарнонаказващия орган са нарушени цитираните в нея разпоредби. По факта на проведената среща не се спори и именно това обстоятелство, довело и до акция на ГДБОП и в последствие привлечането му като обвиняем са послужили като фактически основания за налагане на конкретното дисциплинарно наказание. Именно това конкретно поведение на служителя единствено може да бъде свързано с неизпълнение на конкретни служебни задължения или етични правила, за да бъде квалифицирано като нарушение на същите, не и акцията на ГДБОП и привлечането като обвиняем. В процесната заповед обаче, са описани и провеждането на специализирана полицейска операция, задържането на служителя, повдигнатото обвинение и взетата мярка за неотклонение, а не само действията от страна на служителя, които да се квалифицират като тежко дисциплинарно нарушение, засягащо общовалидни обществени ценности, водещо до накърняване обществения авторитет на институцията. Както специализираната операция и задържането, така и медийните публикации, във връзка с тях, които ги правят обществено достояние, са факти настъпили извън волята на служителя. Взетите по отношение на С. мерки за процесуална принуда и повдигнатото обвинение не могат да заместят задължението на органа да изложи съображения за причините, поради които описаното в заповедта поведение е несъвместимо с морала. Изводът за нарушение на правила от кодекса за етично поведение на държавните служители може да се основава единствено на поведението на Л. С., не и на предположение, че е извършител на престъплението за което е обвинен и това обуславя негативната оценка на органа в морален план. Упражнената спрямо служителя държавна принуда и медийния отзвук не могат да бъдат мотив на органа, обосноваващи

поведение в нарушение на морално-етични правила, уронващо престижа на службата / В този смисъл Р № 9770 ОТ 17.07.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 10461/2017 Г., VII ОТД. НА ВАС, Р № 7874 ОТ 12.06.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 11810/2017 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 7872 ОТ 12.06.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 8452/2017 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 10485 ОТ 10.08.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 14398/2017 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 9564 ОТ 12.07.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 1235/2018 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 13378 ОТ 06.11.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 831/2017 Г., V ОТД. НА ВАС и др./

В случая релевантните за настоящото производство фактически установявания, които са послужили органът да приеме нарушение са единствено проведената среща с управителя на ревизираното дружество извън помещенията на ТД на НАП, не и упражнената държавна принуда и медиен отзвук. Нито обстоятелствата около проведената специализирана акция, нито широкият медиен отзвук на събитията, могат да бъдат квалифицирани като неизпълнение на служебни задължения и нарушение на императивните правила за служебно и лично поведение на държавните служители съгласно КПСДА. Противно на доводите на жалбоподателя, органът обаче не се е позовал само и единствено на тях, а е изследвал и релевантните за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя факти. Ето защо може да се приеме, че макар и изложил мотиви /“в повече“/ относими към презумпцията за невинност, което е недопустимо, то същевременно е установил и описал конкретно извършеното нарушение /вземане участие в среща на нерегламентирано за целта място съгл. чл.115 от ДПОК без обективирание в протокол по чл. 50 от ДОПК по см. на чл.97, ал. 1 т. 4 от ЗДСл/, с което е приел нарушение описаните норми.

Следователно, установяват се извършени действия от жалбоподателя, квалифицирани от ДНО като дисциплинарни нарушения по чл. 89, ал. 2, т. 1 от З.Д.Сл., които да обуславят налагането на дисциплинарно наказание. Чл. 91, ал. 1 от З.Д.Сл. предвижда, че при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението; цялостното служебно поведение на държавния служител.

Под тежест на нарушението следва да се разбира степента на значимост на нарушението, извършено от служителя, спрямо изискванията на закона към него и съобразно това да се прецени какво наказание да се определи. В процесната заповед тежестта на нарушението е описана бланкетно - формално е посочено, че предвид тежестта на нарушенията, настъпилите от тях вредни последици, вината и субективното отношение на служителя, следва да се приложи най-тежкото наказание. Липсва конкретизация на степента на значимост на нарушението спрямо изискванията на закона, в т.ч. и предвид факта, че ревизионния доклад изготвен от новия екип който е обсъдил и

разгледал в цялост всички документи, вкл. и тези непрегледани от жалбоподателя, е отменен от директор на дирекция ОДОП. Изложеното води до извод, че е нарушен принципът на съразмерност прогласен от разпоредбата на чл. 6 от АПК. При определянето на дисциплинарното наказание същото не следва да засяга правата на наказаното лице в по-голяма степен от необходимото. Най-тежкото дисциплинарно наказание, предвидено в ЗДСл се явява несъразмерно тежко спрямо извършените от служителя дисциплинарни нарушения. Следва да се посочи, че в заповедта не е обсъдено цялостното поведение на служителя, неговата дейност в НАП, извън процесния период и случай, вкл. наличие или липси на предходни дисциплинарни наказания. Безспорно служителят е допуснал нарушение на служебната дисциплина и етичните норми за поведение, но при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание от ДНО не са съобразени всички обстоятелства по чл. 91 от ЗДСл. При налагането на всяко едно дисциплинарно наказание дисциплинарно наказващият орган задължително следва да отчете тежестта на нарушението и настъпилите от него вредни последици за държавната служба или за гражданите. В оспорената заповед тези последици за описани като „създаване съмнение относно обективността и законосъобразността в действията на служителите на Агенцията, уронване престижа на НАП“. Съгласно редакцията на законовия текст обаче, последиците следва да са настъпили, а не да са само предполагаеми и възможни да настъпят в бъдеще. При констатирането на всяко едно нарушение дисциплинарно наказващият орган е следвало да посочи конкретно настъпилите последици за държавната служба и за гражданите. Липсата на съпоставка между цялостното поведение на служителя към момента на издаване на заповедта и конкретните нарушения, ведно с настъпилите от всяко от тях последици, респ. с индивидуализирането им, обосновават извод за несъобразяване в цялост с установените критерии в нормата на чл. 91, ал. 1 от ЗДСл. В случая липсва установено реално негативно отражение на нарушенията върху изпълнението на всички служебни задължения на служителя. Всичко това води до необоснованост на наложеното наказание.

Гореизложеното налага извода за незаконосъобразност на оспорената заповед № ЗЦУ-885/07.06.2019 г., с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на Л. С..

Основателна при този изход на спора е претенцията на оспорващия за присъждане на направените разноски.

В настоящото производство са заплатени 1000.00 лева за адвокатски хонорар, видно от списък по чл. 80 от ГПК. Съдът намира за основателно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за неговата прекомерност. Съобразявайки разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК и с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и обема на извършената работа съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до размер от на 500 лева. Делото е разгледано и

решено в три съдебни заседания, като по същество не се отличава с фактическа и правна сложност. За тази сума следва да бъде осъдено ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, а именно НАП.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Л. Н. С. от [населено място],

ЗАПОВЕД № ЗЦУ-885/07.06.2019 г. на изпълнителния директор на НАП с която на жалбоподателя е наложено на осн. чл. 97, ал. 1, чл. 92, чл. 90, ал. 1, т. 5, във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 З.Д.Сл. дисциплинарно наказание „уволнение“;

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], деловодни разноски в размер на 500.00 /петстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

ПРЕПИСИ от съдебния акт да се изпратят на страните, на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: